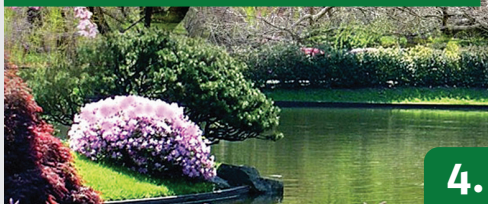

Tanulságos igék a Római levélből

Az apostol úgy érzi, bele kell szólnia e vitába. Mi történt veletek? – teszi fel a kérdést. Hogy felejtettétek el a szükségést, a lényegest, akitől üdvösségetek származik? És hogyan kezdődött el a veszekedés? Hát nem mindegyik keresztyén az Úr előtt való felelősségben él?

2.

Tavaszi Istent virágpompáddal köszöntsd!

4.

Őrizzük meg vizeink tisztaságát!

7.

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

ÜZENET

XXXIII. ÉVF. • 5. SZÁM
2022. MÁRCIUS 1.
ÁRA 1,50 LEJ

Kiáltsatok az Úrhoz!

Jóel 1,1–20

Jóel próféta könyvében gyakran olvasunk az Úr napjáról, amely Isten ítéletének valóságát hangsúlyozza. Az Úr ítéletének azonban előhírnöke van. Ő nem büntet figyelmeztetés nélkül, hanem végső ítélete előtt megszólítja az egyéneket és közösségeket. Szomorú hangvételű, sok jajt tartalmazó igeszakasszal nézünk szembe, s mégis ott van benne Isten szeretetének nagysága, ereje. Hiszen azért van a figyelmeztetés és a gyászra való felhívás, mert ő kegyelmezni akar. Mert amit mi bajnak, csapásnak minősítünk, a legtöbb esetben Isten figyelmeztető szava.

A böjti időben Urunk figyelmeztető szava mindenekelőtt arra irányítja figyelmünket, hogy nem haladhatunk közömbösen a nagy-pénteki és húsvéti események felé. Krisztus szenvedései indítsanak „megbánásra, bűneinkért sírásra”, mert értünk szenvedett és halt meg. Mert nem mehetünk el érzéketlenül a mai bűnök mellett. Kötelességünk Isten elé vinni imádságban előbb a magunk bűneit, azt követően pedig kortársainkét, amely naponta látható, érzékelhető és tapasztalható. Mindezt meg kell tennünk, mert ha nem, hallgatásunk bűnrészesekké tesz.

3.

Visszaállítani a biztos pontot

Nagy Tibor Sándor kidei lelkipásztor közmunkáról, közösségről

Január közepén a Kolozsvárhoz közeli Kidében leégett a parókia. Az összefogás nem maradt el, mert a kolozsvári egyházmegye presbiterszövetségének szervezésében önkéntes napot tartottak. A közmunkán tapasztaltakról s a további tervekről Nagy Tibor Sándor lelkipásztort kérdeztük.

5.

Őrizzük meg vizeink tisztaságát!

Beszélgetés Szíjgyártó Irma Lídia egyetemi tanárral

Március 22. a víz világnapja, ennek kapcsán dr. Szíjgyártó Irma Lídiával, a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem Környezettudományok Tanszékének adjunktusával beszélgettünk, aki kovaalgák segítségével tanulmányozza vizeink állapotát.

7.

Tanulságos ígék a Római levélből 23.

„Mi, erősek tartozunk azzal, hogy az erőtlének gyengeségeit hordozzuk.”

Róm 15,1

Erősek és erőtlének a gyülekezetben

A római levélben két fejezet szól a hitben erősek és gyengék kérdéséről. Igen fontos kérdés ez a gyülekezeteinkben, hasznos a vele való foglalkozás. A római gyülekezet hallotta az evangélium üzenetének lényegét: mindnyájan bűnösök vagyunk, szűkölködünk Isten dicsősége nélkül, megigazítottunk ingyen kegyelemből, minden érdemünk nélkül. Ebben a római keresztyének mind egyet is értettek. Akkor a keresztyénség még nem volt szétszaggatva, mint most. Szívvel-lélekkel hitték: Krisztus azért halt meg, hogy mind élőkön, mind holtakon uralkodjon, s hogy üdvösséget senki mástól nem remélhetnek, csak tőle.

Sajnos ma a helyzet megváltozott, katolikusok és protestánsok vannak, s azok is több tucat felekezetre szakadtak, úgyhogy mi csak irigységgel tudunk visszagondolni arra az időre, amikor a keresztyének szíve-lelke egy volt. De látjuk, még ilyen ideális gyülekezetben is vannak gondok, feszültségek. Épp a római levél mutatja meg azt a szomorú igazságot, hogy az egészséges tanítás nem biztosít automatikusan egészséges gyülekezetet is, sok különbözőség nehezíti az egység megvalósulását. De lássuk, milyen problémák adódtak a római gyülekezetben.

Róma abban a korban gyűjtőváros volt. A rómaiak mellett éltek ott görögök, egyiptomiak, zsidók, pogányok, szabadok és rabszolgák, feketék, fehérek. E tarkaság jelen volt a gyülekezetben is. Ugyanaz volt a hitük, de nem volt ugyanaz az életmódjuk. Annak ellenére, hogy mind keresztyénné váltak, vitték magukkal a múltjukat, a zsidók a mózesi törvények kötöttségeit, a pogányok pedig a szabadosságot.

Egyesek e sokszínűséget jól tudták kezelni, hitük olyan volt, mint egy jó gyomor, amely mindent megemészt. Ezeket nevezi Pál erőseknek. Ezek nem botránkoztak meg azon, hogy az egyik ilyen, a másik olyan. Mások már sokkal érzékenyebbek voltak. Ők tartózkodtak a hús evésétől, nehogy a hús bálványáldozati

legyen, nem fogyasztottak alkoholt sem. Bonyos ünnepnapokat szigorúan betartottak. Nem gondolták, hogy ezek által szereznek meg az üdvösséget, de mintegy védekezésül szolgáltak számukra, nehogy visszaessenek pogányságukba, bűnös kísértésekbe. Ezeket nevezi Pál gyengéknek.

És ekkor szomorú helyzet áll be, a gyülekezeti tagok már nem egymásért élnek, hanem egymás ellen harcolnak. A gyengék kritizálják az erőseket, a kritika pedig hamar átcsap ítékezésbe. A gyengék azt vetik az erősek szemére, hogy ők világiasak, nem elég komolyak. Az erősek a maguk részéről lenézik a gyengéket, mint beszűkült, besavanyodott keresztyéneket. Az egyikre az ítékezés, a másikra a lenézés a jellemző. Eközben súlyos dolog történik, ami mindig megismétlődik a keresztyén közösségekben. A jelentéktelen fontosnak tartják, és a fontos jelentéktelennek. Az evés vagy ivás fontosabbá válik, mint Isten országának ügye. Mintha az lenne a legfontosabb kérdés, hogy valaki cigarettázik-e, vagy sem, és aszerint mondjuk keresztyénnek vagy hitetlennek.

Az apostol úgy érzi, bele kell szólnia e vitába. Mi történt veletek? – teszi fel a kérdést. Hogy felejtettétek el a szükségeset, a lényegest, akitől üdvösségetek származik? És hogyan kezdődött el a veszekedés? Hát nem mindegyik keresztyén az Úr előtt való felelősségben él? Nem az Úr vagyunk evésünkkel és ivásunkkal együtt? Azzal, hogy mi a másik felett ítékezünk, Isten dolgába avatkozunk bele, kontárkodunk. Mert Istennek minden emberrel van terve, ő nem híz mindenkit egy kaptárára. A keresztyén gyülekezetre az jellemző, hogy egy a hitben, de sokszínű annak megélésében. Aki a másik keresztyént megveti vagy lenézi, ítéletit, az Isten dolgába avatkozik bele. Mindenkinek oda kell majd állnia Krisztus ítélőszéke elé.

Pál mindenekelőtt az erősekhez fordul, és azt mondja, nekik alapjában véve igazuk van. Mert önmagában semmi sem tisztátalan, a tiszt

tának minden tiszte, mondja Pál egy másik levélében. Maga az Úr hatalmazza fel az embert erre, aki azt mondta: nem az fertőzi meg az embert, ami a szájon bemegy, hanem ami kijön azon. Pál magát is az erősek közé sorolja: tartozunk pedig mi, az erősek.

Csak hogy itt van a szabadságnak egy korlátja, és ez a szeretet. Ha atyádfia az ételért megszorodik, akkor te nem szeretet szerint cselekszel. Ne veszítsd el ételleddel azt, akiért Krisztus meghalt, mert számára lehet, hogy ezek olyan segítők, ami által ő meg tud állni a hitben. Neki szüksége van e mellékes dolgokra. Ha te ezeket kiveszed kezéből, lehet, hogy elbukik.

Az apostol még egy lépéssel tovább megy, felteszi a kérdést: mi történik akkor, ha valaki félig jó lelkiismerettel kezd el járni, olyan dolgokat tesz, amelyek helyességéről nincs meggyőződve. Ez veszélyes dolog, mert ami nem hitből van, az bűn. Jézus szerint is a megbotránkoztatás elkerülése végett az erősek önként mondjanak le a jogaikról olyan értelemben, hogy alkalmazkodjanak a hitben gyengébb testvérhez. A legnagyobb szabadság az, ha valaki le tud mondani az ő szabadságáról. Pál ebben Jézus példájára mutat, aki minket, gyengéket befogadott. Mi a mi lemondásunk az ő lemondásához képest?

Ahol tehát nemcsak az egységes hit van meg, hanem a szeretet is, ott a gyülekezeti életen áldás lesz. Ahol hit és szeretet van, oda szívesen jönnek az emberek. Ott öröm is lesz. Ahol nemcsak egy szájjal, de egy szívvel is tudják dicsőíteni Istent, ott nagy dolgok fognak történni. Ott otthonra találnak az emberek. Pál tekintete átfogó: zsidók és pogányok együtt dicsőítik Istent.

Amikor ezt halljuk, akkor kellemetlen érzés vesz erőt rajtunk, és feltesszük a kérdést: miért nincs ez így nálunk, mit kell tenni, mit lehet tenni? Egyrészt le kell vonni a tanulságokat, másrészt imádkozni kell. Ne adjuk fel a reményt, és tegyünk meg mindent, amit szeretetben megtehetünk a gyülekezetünk egysége érdekében.

| LŐRINCZ ISTVÁN |

Kórházlelkészek Erdélyben

• KOLOZSVÁR

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség: e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740-368663

• BALOGH GYÖNGYI, Onkológia

Elérhetőség: e-mail: gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740-295770

• ERDÉLYI TÜNDE, III-as belgyógyászat

Elérhetőség: e-mail: erdelyitunde68@yahoo.com,
tel.: 0731-159892

• MAROSVÁSÁRHELY

Korodi Csaba, Megyei Kórház
Elérhetőség: e-mail: csabakorodi62@gmail.com,
tel.: 0723-331317

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746-091941

• BRASSÓ

Magyari János, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: magyariioan@yahoo.com,
tel.: 0721-564553

• BÁNFFYHUNYAD

Lukács Margit, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: lukacsmanyika@yahoo.com,
tel.: 0724-056691

• SEPSISZENTGYÖRGY

Orbán Edit, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: edit.orban@yahoo.ca,
tel.: 0729-807973

Agnus Rádió

24 órán át a világhálón

www.agnusradio.ro

88,3 MHz-en

03-08 és 12-15 óra között
Kolozsváron

Kiáltsatok az Úrhoz!

1. | A rendkívüli eseményeken keresztül e részben az Úr megszólítja szolgálait: a papokat, a társadalom vezető rétegét, a véneket, a munkásokat, a parasztokat és vincelléreket. S azokat is, akiket a bűn valamivel különösképpen fogva tart: a részegeseket. Ma folytathatnánk úgy, hogy megszólítja a kábítószer rabságában sínylődőket, szerencsejátékfüggőket stb. Mindannyiunk számára hangzik tehát a felhívás: kiáltsatok az Úrhoz! Bárcsak ez lenne a mi válaszuk: hozzád kiáltok, Uram!

Felcserélt értékrenddel és megfertőzött érzésvilággal nézünk szembe manapság. Menynyire találóan fogalmazott az egyik lelkipásztor ismerősöm, amikor a tizenévesek között végzett munkáról beszélgettünk: „nem tudják, mikor kell kacagni, és mikor kell sírni, azon is kacagnak, ami miatt sírni kellene”. Talán nem csak róluk van szó! Oly sokszor látunk felnőtteket is, akik mosolyognak, amikor egyik-másik bűnös hajlamról, cselekedetről esik szó.

Egészen másról szól az ige: a bűn miatt sírni kell, a bűnt Isten előtt kell elpanaszolni. A gyász, a sírás és jajgatás több annál, mint hogy valaki anyagi károk, testi nyomorúságok vagy akár a halál okozta veszteség miatt bánkódjék. Mindezek az őszinte bűnbánat jeleiként állnak előttünk. A papoknak kell először meglátniuk,

hogy Isten változást akar, s ezért nekik kell először tenniük valamit. A bűn romboló erejét nekik kell először bűnbánattal az Úr elé vinniük.

A pusztulás nem véletlen, hanem a bűn következménye.

A bűn okozta baj ma is azt teszi egyértelművé, hogy először nekünk, akik felelősek vagyunk másokért is, észre kell vennünk: Isten változást akar. Mindannyian papokként mehetünk elé. Jézusra figyelve imádkozhatunk bűnbánattal, hogy az Úr kegyelmezzen nekünk és sok más embernek. Imádkozunk azért, hogy őszinte bűnbánattal ajándékozzon meg minket, családjainkat, hogy ne tudjunk többé közömbösen nézni a bűnre. Hogy ne tekintsünk könnyelműen arra, amit Isten megtiltott nekünk. Imádkozunk, hogy gyászolni, sírni és jajgatni tudjunk az elkövetett bűnök miatt, és azért, hogy oly sokan Isten nélkül élnek.

Szent böjtre hívta fel Jól próféta Isten szolgálait, mert a képmutatás mindig komoly veszélyt jelentett. Krisztus idejében is voltak olyanok, akik azért böjtöltek, hogy az emberek lássák azt (Mt 6,16–18). A szent böjt azt jelenti: nem dicsekszem vele, nem mutogatom az emberek előtt, hanem Isten előtt gyakorlom. Isten szolgáinak szent böjtöt kell tartaniuk, vagyis nyitott szívvel kell keresniük Isten akaratát, ha kell, saját akaratukról lemondva azért, hogy egyre jobban az ő akarata legyen nyilvánvaló előttük.

Az ige arra buzdít bennünket, tanuljuk meg gyakorolni a szent böjtöt. Tanuljunk meg úgy böjtölni, hogy tudjunk lemondani saját akaratunkról, s cselekedjünk az övét. Kiáltsunk ezért is az Úrhoz!

| SZÉP EDUÁRD |

Az iratmissziós asztalka

Mindenkinek lehet egy-egy kedvenc helye a templomban. Sokaknak talán a saját, az évek során jól megszokott padjuk vált kedvencükké vagy éppen a szószek, az úrasztala, a különféle emléktáblák, zászlótartók és így tovább. Nekem mindjárt két kedvencem is van. Az egyik a karzat, ami régen a konfirmált ifjak helye volt. A mai világkorszak nem kedvez neki: ma már üres. Karácsonyoként azért megtelik.

Időnként én is felmegyek egy-egy templomrendező hétköznapon, és időzők néhány perct. Ott ülök kicsit azok iránti tiszteletből is, akik az elmúlt évszázadokban benépesítették a jó öreg, hűséges karzatot. Meg aztán fentről minden olyan más. Belátni az egész templomot. Teljes kép tárul fel a tekintet előtt. Jólesik ez a pár perc csend ott fenn. Nemrég felújítottuk a karzatot. Kicseréltük a százéves deszkákat

újakra. Amolyan hitkérdés volt ez a munkálat. A feladat elvégezve, s talán majd az Úristen rendel újra híveket oda.

A másik kedvenc helyem a bejárati ajtó mellett helyezkedik el. Alacsony, kis méretű és jelentéktelen asztalka, amely a szolgálatban az iratmissziós asztalka nevet kapta.

Olvasnivalóival megjeleníti Kárpát-medencei egységünket és az ökumenikus egymásra figyelés igényét. Színes egyveleget alkot a felvidéki Kálvinista Szemle, az anyaországi Reformátusok Lapja, az erdélyi Üzenet, az evangélikus Híd magazin, meg persze a saját, egyházközségi újságunk. Egy-egy felajánlás nyomán időnként azért más tematika is jut az asztalkára. Például gazdaújság vagy éppen a népszerű Nők Lapja. De olyan is volt, hogy egy-egy magyarországi könyvtár felajánlásából több tucat régi kiadású, de értékes és minőségi irodalmi kötet alatt roskadozott az asztalka.

A bútordarab holland támogatásként érkezett talán még a kilencvenes években. Pár éve került ez új szerepkörbe, azóta minden vasárnap kínálja az ajándékba elvihető olvasnivalót. Úgy szeretem, ha tele van, ha az istentiszteletek után újra el lehet helyezni rajta a további kiadványokat. Szolgálat az elmúlt év során kiegészült maszkokkal, kézfertőtlenítővel és a hideg téli, tavaszi napokra is gondolva, mentolos cukorkával.

Biztos pont, számíthatunk rá. Kezünkbe vett hírei, üzenetei, igemagyarázatai velünk jönnek a hétköznapokba, otthonunkba. Ott vannak velünk a nappaliban, a távirányító és egyéb olvasnivalók között. Tartalmuk pedig emlékeztet, táplál, hívogat.

| FÁBIÁN TIBOR |

Tavas, Istent virágpompáddal köszöntsd!

Minden virágon látom kiábrázolva Istenünk bölcsességét: a növekedés törvényét. Isten iránti flóra-engedelmességük valósággal megihlet. Még nagyobb engedelmességre, alázatra tanítanak zöld mestereim, hangtalan létezésünkre. Ilyenkor eszembe jut két református költőnk természetlírása, a száz éve még Erdély zöld titkait magába szívó Áprily Lajos tavaszhirdető lírája és Szabó Lőrinc gyermekeinek természeti oltalmat könyörgő, féltő apai szeretete.

Olyan jó újra meghallani a természeti katasztrófák egyre újabb szörnyűségeit magunkra zúdító 21. században is a 20. századi természetre mint Isten teremtett világára hangolt költői lelkek szavát. Nem a természetet leigázó, gőgös ember győzelmi öntudatsága ez, hanem az Isten teremtett világát tisztelő áhítat szava. Ahogyan Áprily írta: „Szelíd, egyszerű szóval/ kérem: míg élhetünk,/ szép somvirágos oldal,/ adj jó tavaszt nekünk”. Lehet, igaza volt ebben is? Míg élhetünk? Az étellel betelt, lelkében minden esztendőben búcsúzó, idősödő ember szelíd kérése ez? Mert a teremtett világ gyönyörűségeire is meg kell érnünk?

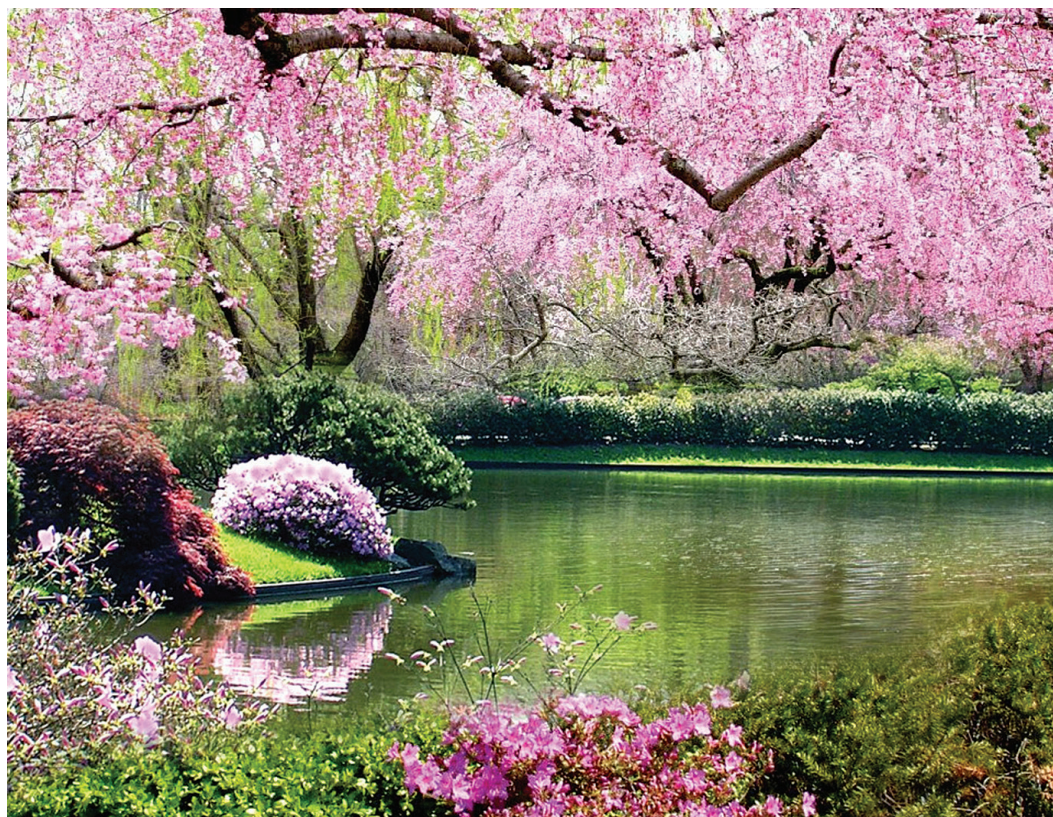
Ránézek zöldellő csodáimra asztalomon, s magam is ezt mondom: Isten teremtményei, drága zöldellő olajágacskáim, adjatok jó tavaszt nekünk! S ti, emberek, simogassátok meg lelketekkel virágaitokat, szótlan útítársaitokat! A léleksimogatást megérzik. Ők hirdetik az élet, a teremtett lét tartósságának s évről évre újuló indulásának visszatérését.

A magyar természetköltészet leheletfinom könnyedségét és a teremtett világ tiszteletét

Áprily Lajos

Mennék eléd

Mennék eléd, mert itt vagy már közel.
A déli oldalon leselkedel.
Gyökerek hallják könnyű léptedet,
átküldesz egy-egy halk leheletet,
mely szűzies még és illattalan,
de sejtető, jó langyossága van.
Csak arcom érzi még, nem sejtí más,
varázs van benne, keltető varázs.
Ahol jársz, néma éberség fogad,
keresed a rügyes sombokrokat,
hogy langyosságoddal rájuk lehelj
s kipattanjon a sárga kis kehely.
(...) Mennék eléd, s mint fényváró anyám,
még utoljára elkiáltanám
nevedet, melyből napfény sugaraz:
Tavas, tavasz! Tavasz, tavasz, tavasz!

üzenik azok a mondatok, amelyekkel ugyancsak Áprily egy másik versében köszönti a tavaszt. A déli domboldalon leselkedő tavaszról gyönyörűen írja: „itt vagy már közel./ A déli oldalon leselkedel./ Gyökerek hallják könnyű léptedet”. Istenem! Mennyi könnyedség, báj, mint egy kipattanó rügyben, a szirmok rajzolatában s a kelyhek szótlan illatában, ahogyan kizendül minden virágból az élet tavaszhimnusza a költői sorokból is, mint egy szófoglalatba rejtett igazgyöngy: „Ahol jársz, néma éberség fogad,/ keresed a rügyes sombokrokat,/ hogy langyosságoddal rájuk lehelj/ s kipattanjon a sárga kis kehely.” Áprily *Március* című versében pedig megénekli a picinyke szénfejú cinke tavaszdalát éppúgy, mint a selymét kitakaró barka szépségét.

Lehet-e csodálkozni azon, hogy Szabó Lőrinc meg éppen ettől az Isten alkotta teremtett világtól kér oltalmat gyermekei számára? Mintha fél évszázaddal ezelőtt már sejtelemként felriadt volna benne a félelem a pusztuló természetről és az emberi kéz okozta természetirtás következtében ránk szakadó katasztrófális állapotokról. Mi lesz, ha nekivadul a miattunk felbőszült természet, s nem ismer majd irgalmat? S utódaink nem keresnek, mert nem kereshetnek majd oltalmat kiszáradt ligeteik árnyékában, porladó patakmedreiknél? Ha csak Isten közbe nem lép.

Szabó Lőrinc még a teremtett világot tisztelő hittel kérhette *Ima a gyermekekért* című versében: „Fák, csillagok, állatok és kövek,/ szeressétek a gyermekeimet./ Ha messze voltak tőlem, azalatt/ eddig is rátok bízam sorsukat./ Énhozzám mindig csak jók voltakotok,/ szeressétek őket, ha meghalok./ Tél, tavasz, nyár, ősz, folyók, ligetek,/ szeressétek a gyermekeimet.” Mennyi tiszta hit, őszinte remény! S mekkorát fordult a világ azóta, amikor a háború után ezeket a sorokat Szabó Lőrinc leírta. Mennyit pusztult a természet.

Áprily Isten teremtett világára rákerekedő, gyermekien csodálkozó szemét, Szabó Lőrincnek a természetben oltalmazó felnőttet

kereső bizodalját megköszönöm a Teremtőnek, s kérem, őrizzen meg valamit mindebből a javunkra, még inkább az utánunk következőknek.

A tavasz olyan csodálatos évszak, amely a Biblia szerzőit is magas izzású képekre, szavakra ihlette. Ebben az időszakban a növények milliárdjai, a fáktól és bokroktól kezdve a virágokon át a legkisebb apró fűszálalig elkezdi belepni a földet. Újrafakadásukkal a remény és a megújulás érzetét keltik. Milliárdnyi apró dicsőhimnusz a létezés Istenének. Olyan hatalmas e megújulás, hogy olykor elképedünk: a száraz törzsből hogyan tud ennyi élet kivirágozni?

Nem nehéz észrevenni a párhuzamot az új évszak eljövetele és a szív megújulása között sem. Jézusban elővételezhetjük a Jelenések könyve hatalmas látomását, ami a trónon ülő Bárány fenségét magasztalja, mert ő mondta: „Íme, újáteremtek mindent” (Jel 21,5). Valamennyi tavaszújulás e majdani kozmikus és földi, hatalmas nagy tavasznak, újáteremtésnek évszakokra bontott előhírnöke. Isten jószagú lehelete. Ez adja a tavasz lelkünket átható gyönyörűségét és egyben önmagán mesze túlmutató iránymutató tábla jellegét.

A tavaszi megújulás az egyik legszebb ajándék, amelyet minden évben megkapunk. Még Jézusnak hatalma van a teremtett világ megtartására, az évszakonkénti újulással pedig tanít szívünk megújulásának szükségességére. Azt ígéri, hogy megtisztít minket bűnbocsátó Lelke fürdőjével, miként a tavaszi eső megöntözi a földet.

Miközben figyeljük a földön zajló hatalmas átalakulást, amikor a tél tavasszá olvad, és földi létünk újra virágba borul, kérjük Istent: alakítsa át szívünket is, hogy egyre közelebb kerülhessünk Atyánkhoz. Így olvassuk újra Áprily versét. A tavasz elé vágyódó ember valójában az örök életet ajándékozó Isten elé vágyódik, őt kérleli, hozzá kiált. Elgondolkodtató, Istent szólító szép tavaszi virágzást hozzanak elénk 2022 márciusi-áprilisi napjai!

Visszaállítani a biztos pontot

1. | – Ki szervezte a takarítással egybekötött köz munkát?

– Amikor leégett a parókia, sokan sötétedésig segítettek tüzet oltani. Már mindenkinek latyak volt a cipőjében, mégsem akartak hazamenni. Érződött, valami még ott tartja őket, arra volt szükség, hogy imádkozzunk. Egyházközségünk Facebook-oldalán akkor este Jób könyvéből idéztem: „az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve”. Azonban a záró gondolatok a Róm 8,28-ból voltak: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.” Még füstölögtek a gerendák másnap, de mi már éreztük: az Úr ezt jóra tudja fordítani. Rengeteg ember megkeresett, rengetegen írtak. A köz munkát két hét múlva hirdettük meg. Számbavettük, kik tudnak segíteni, milyen eszközökkel tudnak hozzájárulni. Első gondolatom az volt, hogy szépen működő presbiterszövetség van a kolozsvári egyházmegyének, sokszor mutatott példát összefogásról, ezért felvettem a kapcsolatot Floriska István egyházmegyei főgondnokkal, aki készségesen vállalta a szervezést. Megbeszéltük, hogy mintegy 25 emberre lenne szükség, és összesen ötven emberrel kell majd együtt dolgozni. Végül több mint hatvan ember vett részt a köz munkában. Ráadásul több személyt vissza kellett utasítani, még akkor is, hogyha szerettek volna eljönni.

– Mit kellett a munka során elvégezni?

– El kellett vinni több mint tíz köbméter megmentett téli tüzelőfát, hogy ne ázzon meg. Egy másik csoport a parókia falain dolgozott: letakarította a megrongálódott mennyezetet, ehhez a régi gerendákat el kellett fűrészelni. Többen az épület körül levő elégett anyagot gyűjtötték össze, s közben külön válogattuk a vasat, a faanyagot s azt a törmeléket, amelyet töltésnek lehet később felhasználni.

– Mennyire folyt gördülékenyen a munka?

– Mindenki megtalálta a helyét. Imádsággal kezdtük a napot, majd leosztottuk a munkát. Mindenki felismerte, hol tud a legügyesebben, leghatékonyabban dolgozni. Amikor megszomjaztunk, megéhezünk, a kidei nőszövetség és az egész falu segített. Fánkot sütöttek, kávé, tea,

víz, minden volt, ami kellett. Délre már a munka kilencven százalékát elvégeztük, úgyhogy együtt tudtuk elfogyasztani a Kondrát Tibor kisbácsi presbiter által készített finom gulyást.

– Gépekkel is segítettek?

– Ha egyesek nem gépekkel jöttek volna, nem tudtunk volna haladni. Mert a kétkezi munka rendkívül fontos volt, azonban szükség volt traktorokra is. Mások billenős autóval vagy te-

hergépkocsival érkeztek, ez is nagy segítség volt. Ráadásul a község román polgármestere is felajánlott egy erőgépet, amivel sok mindent sikerült elvégezni. Ugyanakkor a gyülekezetből Kiss János is hozott egy kis gépet, amellyel olyan helyre is be lehetett menni, ahová nagy géppel nem. Az emberek tehát nemcsak idejüket, energiájukat ajándékozták, hanem még a tulajdonukkal is segítettek.

– A köz munkának hagyománya van Kideben?

– Nemcsak, hogy hagyománya van, hanem igazából az egész falu így épült fel. Másképp hogyan lehetett volna a hatalmas csűröket, kőházakat felépíteni? Minden köz munka során a szakemberek irányítják a munkát, azonban szükség van a sok ügyes kézre is. A kidei közösség génjeiben pedig ott van a kaláka. Amúgy az elmúlt 14 év alatt, amióta a gyülekezetben szolgálók, nem telt el úgy esztendő, hogy legalább kétszer-háromszor ne szervezzünk valamilyen

köz munkát. Az emberek értik, hogy erre miért van szükség, és hiszem, hogy ennek csodálatos közösségformáló ereje is van.

– Honnan érkeztek a köz munkán résztvevők?

– Nem sikerült mind a hatvan emberrel külön beszélnem, de tudom, hogy Szucságról, Kisbácsból, Visából, Kolozsvárról, Kajántőről érkeztek a támogatók, és lelkipásztorokkal együtt vettek részt a köz munkán. Más felekezetűek is voltak. Ami a kideieket illeti, ez is sajátossága e kis közösségnek, hogy amikor keresztyén szeretetről van szó, akkor nem ismerünk felekezetet.

– Biztosítva volt-e a parókia, és mekkora összegre?

– Istennek hála, egyházi vezetőink gondoltak arra, hogy a templomokat, parókiákat biztosítsák. Lehet, ilyen kis gyülekezet, mint Kide, nem fordítana erre külön összeget. Ezért hálásak vagyunk a biztosításért, azonban azt is hozzá kell tennem, még nem tudjuk, mennyit fognak nekünk megítélni, az összeg 20-25 ezer euró körül forog, ami nem kis pénz, azonban az elszenvedett kár jóval meghaladja ezt. És most itt nemcsak a személyes dolgokra gondolok, hanem az épületre. Annyira megrongálódott, hogy a falaknak csupán egy részét tudjuk majd ismét felhasználni.

– Mennyibe kerül az újjáépítés, mikor kezdődik az építkezés, és mennyi időt vesz igénybe?

– Számunkra is még sok nyitott kérdés van. Örvendünk, hogy több helyről szakszerű támogatást kapunk felmérni a kárt, a helyzetet, és hogy együtt gondolkodjunk a további teendőkn. Visszatérnék ahhoz a gondolathoz, hogy akik az Urat szeretik, azoknak minden javukra van. Hiszem, hogy az Úr ebből a helyzetből is jót tud kihozni közösségünk számára. Nem tudok konkrét adatokat mondani. Mindenki azt várja, mondjuk el, mi mennyibe kerül, mi áll a számlán. Ezeket sajnos még nem tudjuk. Csak azt, hogy egy új épület költségével kell számolni. Úgy kell terveznünk, hogy ha a falak meg is maradnak, olyan ingatlant kell építenünk, amely a közösséget a következő 150 évre kiszolgálja. Bár kis, 140 lelkes gyülekezetéről van szó, úgy érezzük, nekünk ez a feladatunk. Hiszem, hogy az infrastruktúra és a gyülekezet lelki élete valahol kapcsolódik egymáshoz. Azon idős kideiek számára, akik könnybe lábadt szemekkel, mélyen megrázva tekintettek az égő parókiára, fontos, hogy visszaálljon az épület. Nem felejttem el, amikor a gondnokasszony jött megnézni, mi történik, nagyon kétségbe volt esve. Akkor tudtam igazából megérteni: a hívek számára több mint téglá, cserép, faanyag pusztult el, mert nekik ez biztos pont volt az életükben. Ezért nekünk kötelességünk ezt visszaállítani.

Szívünk parancsára dolgozni

„Íme, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak.” Zsoltárok 133,1

Falun nőttem fel, így hamar megtapasztaltam, milyen, amikor a közösség egy emberként mozdul meg, hogy viszonzott szívességért cserébe – de nem feltétlenül csak azért – az adott munkát ne csupán a családnak, önrőből kelljen elvégeznie. Amikor ennyi ember egy helyen összedolgozik, a munka mellett nem maradhatnak el a jóízű beszélgetések, közös zenélések – sem munka közben, sem annak befejeztével. Bár már tizennégy éves korom óta nem vagyok jelen aktívan az otthoni közösség mindennapjaiban – előbb bentlakásos iskolába kerültem, aztán egyre csak távolodtam –, ennek az élménynek igényét első perctől magammal vittem. Már középiskola ideje alatt is önkéntes munkákat vállaltam egy helyi szervezetnél, néhány év szünet után pedig az IKE vált ennek színterévé.

Ha egyszerűen akarom megfogalmazni, hogy mit jelent önkéntesnek lenni, akkor egyenlő a sürgéssel-forgással. A kapunyitási pánik azonnal új értelmet nyer számunkra, hiszen percek alatt nyílnak a kapuk, nekünk pedig biztosnak kell lennünk, hogy minden rendben van, és mindenki meg fogja találni a maga helyét. Van rajtunk egy póló, a nyakunkban pedig egy kártya lóg, így az emberek azonnal tudják, hogy hozzánk kell jönni eligazításért, segítségért. A táskánkban egész túlélőcsomag van, hiszen ezek a napok mindig hosszúak szoktak lenni. Aztán a felgyúlt adrenalin szép lassan elillan, amikor az ajtók bezáródnak, minden fény felragyog, mi pedig elégedetten szemléljük a munka gyümölcsét: megint összehoztuk, elkezdődött.

Egyre többször tevődik fel a kérdés, hogy léteznek-e még egyáltalán közösségek, illetve érdemes-e még ebben gondolkodni? Bár sokan azt jó-solták, hogy mára kihalt a közösségi tudat az emberekből, szerencsére csak részben lett igazuk – nem vészett el, csak átalakult. Az indíttatás azonban ugyanaz maradt, mint például az említett kalákában végzett munkák esetében: az emberek a szívük parancsára dolgoznak. A közösség megtartó ereje azonban nemcsak azoknak támasz, akikért dolgozunk, hanem min- ket is ugyanúgy tenyerén hordoz a gondviselés – talán itt a fizetség.

Koccintás a 2019-es IKE Önkéntes Gálán. Idén február végén ünnepelték az önkénteseket és az IKE 100. születésnapját

Van egy 15. századi japán legenda, amely az egyik legkedvesebb példám közé tartozik. A történet szerint egy japán uralkodónak eltörtött a kedvenc porceláncsészeje, ezért elküldte Kínába, hogy javítsák meg. Akkor még úgy vélték, hogy Kínában készítik a legjobb munkákat. A keramikus azonban – az akkori bevált eljárás szerint – csúnya fémkapcsokkal rögzítette össze. Amikor a csésze visszakerült az uralkodóhoz, nem volt meglepődve vele. Bánatában egy japán kézműves mesterhez fordult, aki látva, hogy milyen fontos ez a csésze a gazdájának, elhatározta: egy igazi műremeket varázsol belőle. Gyantával rögzítette össze a csésze darabkáit, a ragasztásokat pedig arannyal festette meg. Japánban azóta is bevált szokás, hogy ha valami eltörik, nem dobják ki, hanem ilyen módon megjavítják, új értéket adva a tárgynak. Így született meg a tökéletlenségben rejlő szépség, aminek fő ismérve az egyenlenség, a hiányosság és az egyszerűség dicsérete.

Hitről beszélni fiataloként, fiatalokkal nem egyszerű. Épp ezért tartom áldásnak azt, hogy egy olyan közösséget ismertem meg általuk, akikkel bátran megoszthatom nemcsak örömeimet, hanem kérdéseimet, kételyeimet, belső vívódásaimat – ők pedig bearanyozzák és elsimítják tökéletlenségemet. Mert számomra leginkább erről szól az IKE: a legkisebb részeken is megtalálni a tökéletességet, a formában a szépséget, a töröttben az egészet.

| KÜRTI TÜNDEI IKE-önkéntes |

Egyél szépen!

„Darából úgy készíti az ember, hogy szórja a kukoricadarát a forró vízbe, habverővel könnyedén veri. Én nem nézem a mennyiséget, érzem, hogy mennyi kell bele. Amikor sűrűsödni kezd, veszem a fakanalat, kicsire veszem a lángot, és a fakanállal három-négy percig még kavaram – és kész a puliszka. Ameddig főni kezd a víz, megterítek” – írja Polcz Alaine *Puliszkácska* című írásában, melyben a puliszkáról szóló családi vonatkozású történeteinek keresztül többek közt jól szemlélteti, hogyan változtak meg ételkészítési szokásaink a huszadik században. Érdekes olvasmány.

Gyermekkoromban is nagyon kedveltem a puliszkát. Egyik nagyszüleimnél többnyire tejjel fogyasztottuk, másik nagymamáméknál inkább juhtúróval rétegezve. Az egyetlen étel volt, amit nem tálaltunk ki mindenkinek külön tányérra, hanem az asztal közepére tett nagy közös tál köré ülve fogyasztottuk, és gyermekként versenyeztünk, hogy kinek nyúlik fel hosszabban, magasabbra a villáján a túró. A kollégiumban már volt alkalmam megkóstolni köretként is a csirkepaprikás mellé. Mostanában is gyakran főzök puliszkát, mert kevés időt vesz igénybe, és változatos ételeket lehet készíteni belőle attól függően, hogy miket használunk a rétegezéséhez. Ezúttal a sajt mellett gomba és bacon-

kockák kerültek bele, melyeket még a puliszka megfőzése előtt külön megpirítottam.

Az első réteg puliszkára sajtot reszeltem, majd megszórtam a húsos szalonnával, a második rétegnél a sajtra már a vékony szeletekre vágott és vajon megpirított gomba került. A harmadik és egyben legfelső rétegre a sajt, bacon mellé még pörkölt napraforgómagot is

tettem. Tálaláskor kínálhatunk még hozzá tejfölt vagy görög joghurtot. Tavasszal érdemes kipróbálni friss kaporral juhtúró-s-tejfölösen vagy a gombához és sajthoz dinsztelt hagymát párosítva.

Valamennyi külön ízélmény és laktató fogás lehet azok számára, akik eddig csak juhtúróval vagy sajttal készítették.

| ALBERT BEÁTA |

Őrizzük meg vizeink tisztaságát!

1. | – Milyen élőlények a kovaalgák?

– Parányi, szabad szemmel nem látható algák vagy moszatok, amelyek sok helyen jelen vannak, de elsősorban víziek. Tengerekben, óceánokban rengeteg kovaalga van, de a folyókban, tavakban is megtalálhatóak. Egyesítő élőlények, sokrétű szerepük van, többek között fontos szerepet töltenek be a táplálékláncban, az oxigéntermelésben, és még a vizek öntisztulásához is nagyban hozzájárulnak. Tanulmányozásuk sokat elárul a vizek minőségéről, állapotáról, általuk tudjuk figyelni az apró változásokat az élőhelyeken. Például ha olyan fajok jelennek meg, amelyek a szervesanyag-szennyezést jól tűrik, arra utalhat, hogy legeltetés folyik a környéken, mert az állatok ürülékével szerves anyag kerül a lápba.

– Sok éve tanulmányozol különböző élővizeket kovaalgák segítségével. Az elmúlt években a tőzeglápokat vizsgáltátok, jelenleg pedig a székelyföldi ásványvízforrásokat. Miről van szó?

– Az elmúlt néhány évben a tanszéken tőzeglápokkal foglalkoztunk. Igyekeztünk több szempontból megközelíteni ezeket. Egyrészt mert védett területek, másrészt mert különleges élőhelyek. Korábban foglalkoztam a Szamos Kolozsvár környéki szakaszának a minősítésével is, jelenleg pedig a székelyföldi ásványvízforrásokban nézzük a kovaalga-közösségeket. Ami a tőzeglápjainkat illeti, fő eredményként azt említhetném, hogy több mint negyven olyan kovaalgafajt sikerült azonosítani, amely Romániában eddig nem volt ismert (ezért biodiverzitás értékük is van). Ez azt jelenti, hogy jelen voltak ugyan, csak nem tudtunk róluk. A székelyföldi ásványvízforrásokban főleg ezt a sokféleséget próbáljuk felmérni. Első eredményként máris találtunk egy olyan fajt, amely jelenlegi tudásunk szerint csak két vagy három helyen található meg Európában.

– Milyen a szennyezettségük?

– Ami a tőzeglápokat illeti, nem találtunk nagyon szennyezett területekkel. Máramaros-

ban, a Keleti-Kárpátokban is találtunk olyan fajokat, amelyek valamilyen szintű szennyezést jelentenek, de nem feltétlenül tapasztaltuk, hogy komoly gondok lennének. Amit érdekesebb említeni, azok a folyóvizek, például a Szamos. Tíz évvel ezelőtt, amikor átfogóbban néztük kovaalgák alapján a Szamos vízminőségét, úgy tűnt, szennyezettebb, mint amennyire jelenleg. Valószínűleg azóta hatékonyabb a víztisztítás, vagy egyéb munkálatok miatt valamelyest javulhatott a vízminőség. De még így is tapasztalható, hogy a Szamos Kolozsvár fölött jobb vízminőségű, mint a várost elhagyva. Nemrég végeztünk egy felmérő vizsgálatot, ez alapján a Szamos vize Kolozsvár környékén elfogadható, nem feltétlenül jó, de nem is rossz. Viszont ha tovább szennyezzük, a mérleg eldőlhethet a rossz vízminőség irányába. Vagyis azon a ponton vagyunk, ahol még érdemes beavatkozni annak érdekében, hogy javuljon a vízminőség. Ám az olyan környékbeli patakok, mint a Gorbó vagy a Plecska, amelyek a Bükkön átfolytak, mára már szennyezettebbek, mint korábban, s ez jórészt a kirándulók tevékenységének is betudható.

Az országban a vízminőség nagyon változó. Attól függ, melyik vízgyűjtő területet nézzük.

A legtöbb síkvidéki, dombvidéki folyószakaszunk vagy tavunk közepes vagy elfogadható vízminőségű. Kisebb arányban vannak azok, amelyek kifejezetten gyenge minőségűek, vagy amelyek jó, netán kiváló vízminőségűek. Nyilván az utóbbiak főleg az ember által nem zavart területeken vagy hegyvidéken fordulnak elő.

– Mit tehetünk azért, hogy megőrizzük vizeink tisztaságát?

– Elsősorban azt, hogy ne dobjunk szemetet, ne helyezünk el hulladékot a tavainkban és a folyóinkban. A hulladékot szedjük össze magunk után, és semmiképp se hagyjuk a vízparton, vagy ne hajtsuk a vízbe. A mintavételek alkalmával vagy a kirándulásokon azt tapasztaljuk, hogy a folyópartok tele vannak hulladékkal, van, ahol egyértelmű, hogy szekérrel vagy autóval kivittek nagy mennyiségű szemetet, és ott hagyták mellette. Mindig elcsodálkozom, hogy az emberek még mindig azt hiszik: a folyó el fogja mosni, el fogja vinni a szemetet. Ilyenkor azt érzem, hogy az ember csak a közvetlen környezetéből igyekszik megszabadulni a hulladéktól. Atán hogy annak mi lesz tovább a sorsa, az számára nem fontos.

Háztartásunkban ugyanakkor próbáljuk meg észszerűen csökkenteni a vízfelhasználásunkat. Például fogmosáskor nem szükséges végig folynia a víznek. Az a helyzet ugyanis, hogy a városok szennyvizét megtisztítják ugyan a víztisztítók, ám hatékonyságuk annak függvényében változik, hogy mekkora tömegű szennyvíz folyik be. Ha mindenki észszerűen csökkentené a vízfelhasználását, kevesebb vizet kellene megtisztítaniuk, ez pedig azt jelenti, nagyobb hatékonysággal tudnak dolgozni. Ha nagy víztömeg árasztja el a tisztítókat, kénytelenek egy részét úgy visszaengedni a folyóba egy alsó ponton, ahogy beérkezett a városba, tisztítás nélkül. Ez azt jelenti, hogy a folyó minősége romlik.

Próbáljuk meg csökkenteni a szintetikus tisztítószerek használatát is a háztartásban, mert azok komoly szennyezést jelentenek. Elsősorban a hagyományos detergensekre gondolok, mosóporok, mosogatószer, tisztálkodószer. Ezek sok foszfátot tartalmaznak, az pedig nagy mennyiségben vízvirágzást eredményezhet, amelynek több negatív következménye lehet: oxigénhiány a vizekben, halpusztulás, mérgező anyag-termelődés. Az is segít, ha az olajokat nem engedjük le a háztartásban a szennyvízzel, mert azok tisztítása költséges, nehézkes. Ha a háztartásban a használt olajat külön gyűjtjük, külön adjuk le, akkor az nagy segítség a szennyvíztisztítók számára.

– A víz szennyezettsége ránk is visszahat?

– Igen, mindenképpen az emberek egészségére is hatással van, mert a folyók alsóbb szakaszain is akarnak ivóvizet előállítani, és léteznek olyan vegyületek, amelyeket klórozással vagy szűréssel nem feltétlenül lehet eltávolítani. Ilyen esetben különböző toxinok oldva maradhatnak a vízben, s bár ezek gyakran nem változtatják meg a víz színét, ízét vagy szagát, így mégis olyan vizet ihatunk a csapból, amely mérgezést okozhat. A szennyezés véleményem szerint mindig visszaüt ránk, úgyhogy érdemes odafigyelni.

A folyók környékére sok szemetet szoktak hordani. Csak rajtunk múlik, hogy mennyire tartjuk tisztán

Adakozás a kidei parókiáért

Folyó év január 22-én a kidei egyházközség lelkes lakása tűzvész áldozatává vált. A károk jelentősek mind a gyülekezet, mind a lelkipásztori család számára. A bajban felemelő érzés volt tapasztalni, hogy a teljes test milyen hamar reagált az egyik tag szenvedésére (1Kor 12,26). Minden felületen, ahol megjelent a tragikus esetről szóló tudósítás, emberek sokasága nyilvánította ki segítő szándékát. Hálát adva Istennek, hogy a kár csak anyagiakban mutatható ki, az Erdélyi Református Egyházkerület Igazgatótanácsa adománygyűjtést hirdet. A felhívás a lelkipásztorokhoz, gyülekezeti tagokhoz és mindenkihez szól, akit a Lélek arra indít, hogy lehetőségeihez mérten adakozzék a kétoldalú veszteség enyhítésében. A parókia helyreállítására szánt imádságos szívből fakadó adományokat a következő bankszámlaszámok egyikére lehet küldeni:

R082 RNCB 0106 0266 1004 0028 – RON, R008 RNCB 0106 0266 1004 0002 – EURO, Swift-kód: RNCB ROBU, számlatulajdonos: Parohia Reformată Chidea.

Adakozás a csekelaki templomért

Közadakozásra kéri az erdélyi gyülekezeteket egyházkerületünk, hogy a 250 lelkes csekelaki gyülekezet felépíthesse új templomát. A körlevél tájékoztatása szerint a csekelaki egyházközség megpályázta régi templomának felújítását, tavaly tavasszal az egyházközség presbitériuma, majd közgyűlése kimondta, a magyar kormánytól templomfelújítási támogatásként kapott összeget az épület veszélyesen leromlott állapota miatt nem annak javítására, hanem – kinézete és méretei szerint a régivel megegyező – új templom építésére használná fel. Ehhez a gyülekezet megkapta az egyházkerület és a román állam jóváhagyását, de az időközben elszabadult árak miatt az eredetileg megítélt támogatás a templomépítés költségeinek alig a töredékét fedezi. Ennek ellenére az egyházközség presbitériuma elhatározta, hogy idén pályázatokból és adományokból összegyűjti a templom pirosba való felépítéséhez szükséges 270 ezer euró-

A csekelaki új templom látványterve

nak megfelelő összeget. A gyülekezet az alaphoz szükséges előleget 10 ezer euróval kiegészítette, és az egyháztagok hajlandóak legalább 25 ezer euró összeget adakozni e célra. A körlevél arra kéri a gyülekezeteket, segítsenek a csekelakiaknak tervük megvalósításában.

Az egyházközség banki adatai: BANCA COOPERATISTĂ ALFA TÂRNĂVENI, Filiala Luduş, Parohia Reformată Cecălaca, CUI 12375292, Cod IBAN R072 CRCO X270 5000 0098 1349, Cod SWIFT CRCOROB

Közlemény

A Romániai Református Egyház Nyugdíjintézete ezúton közli tagjaival, hogy vezetőbizottságának 2021/15. számú határozata értelmében január elseji hatállyal a nyugdíjpont értéke 10 százalékkal 1520 lejről 1670 lejre, a temetési segély értéke 5000 lejről 5500 lejre, a szociális (minimális) nyugdíj értéke 800 lejről 1000 lejre emelkedik. Nyugdíjintézetünk a jövőben is arra törekszik, hogy nyugdíjas tagjaink életminőségén javítani tudjon.

Tárkányi Márton igazgató

Isten akaratát elfogadva, mély fájdalommal tudatjuk, hogy

Adorjáni László György

nyugalmazott református lelkészt, aki Erdélyben a nagyercsei, toldalag-unokai és marosszentgyörgyi gyülekezetben szolgált, életének 83. esztendejében az Úr magához emelte. Temetésére február 11-én került sor a nagykőrösi református temetőben. Emléke legyen áldott, nyugalma csendes!

Hirdetés

Úrvacsorai kiskehely
rozsdamentes anyagból,
generációkon átívelő
használatra

www.szekelymuvek.hu
E-mail: szekely94bt@gmail.com
Tel.: +36 30299 5129

**Toronyjavítás
-festés
-bádogozás**

LUKÁCS ALPIN'S **0744 612 079**

*Kalotaszegi
Orgonaépítő
Manufaktúra*
vállal

orgona- és harmóniumjavítást, hangolást,
építést és átépítést, illetve
keres kidobásra (tölt, javíthatatlan hangszereket,
továbbá gyümölcsfa- és bukszustörzset.

Kovács Tibor
tel: 0742-503.803, tajpankov@yahoo.com
<https://www.facebook.com/Orgonarestauralas>

ÜZENET

ISSN 1223-8848

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár, Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404 • Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<https://reformatus.ro/mediatar/kiadvanyok/uzenet> • Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. • A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Tipográfia: IDEA PLUS

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában • Felelős vezető: Dávid Zoltán

